

Kaujinieciski vadīt lauku ļaužu sociālistisko sacensību

— Tagad viskarstākais siena novākšanas laiks. Bet kāpēc negribat parādīt, kura brigāde priekšgalā, kas atpaliek?

Ar tādu jautājumu, vērojot sociālistiskās sacensības rādītāju tukšo plāksni, nesen griežamies pie kolhoza «Ezerkrasts» agronomes b. Ruželo.

Atbilde skanēja: «Patiesām aizmirsām... Tādas atbildes, par nožēlošanu, var dzirdēt vēl no viena otra. Izrādās, ka ir vēl mūsu vidū ļaudis, kas, ieņemdami komandējošus posteņus lauksaimniecības ražošanas organizācijā, domā, ka pietiekoši sacensības labā darīts, ja gada pārskata sapulcē kolhoza vai padomju saimniecībā, labākā gadījumā svētku priekšvakarā min pirmrindnieku uzvārdus, piebilst, ka viņi, lūk, izvirzījušies priekšgalā... Bet ko tad īsti par sociālistisko sacensību lopbarības sagādes laikā varēs teikt «Ezerkrasta» kolhoza valde ar savu priekšsēdētāju Alfonu Ruželo un partijas pirmorganizācijas sekretāru Jāni Jaunzemu priekšgalā, ja visā saimniecībā nav atradies neviens cilvēks, kas varētu redzamā vietā atspoguļot labākās brigādes, uzcītīgāko plāvēju veikumu? Jāsecina, ka tādā gadījumā būs tikai runāšana par sacensību, bet izpaliks pats būtiskākais un nozīmīgākais — sacensības dalībnieku savstarpēja ieinteresētība tās iznākumā. Tā rodas tikai tad, ja sociālistiskajai sacenībai ir kaujiniecisks, spraigs gars, kas pamudina labākos pielikt soli, lai neslidētu uz leju, rāda atpalcējiem, kādi spēki sakopojami, lai izvirzītos priekšgalā.

Tieši tādēļ nekāda pamata nav apgalvojumam, ka sacensības vadīšanu apgrūtinot rakstu darbi. Vispirms, jau nekādi speciāli rakstveži nav vajadzīgi, lai katru dienu rezumētu plāvēju, slaucēju veikumu, vismaz ik mēnesi atspoguļotu cūkkopju, tēlkopju, putnkopju darba rezultātus. To var darīt agitatori no pašu laukkopju un lopkopju vidus, viņiem var palīdzēt arī uzskaites darbinieki, kuri nebūt nav tik stipri noslogoti. Vajag tikai apzināties jēgu, kāda ir sociālistiskās sacensības gaitas sistemātiskai rezumēšanai.

Laikam neatrast tādu sportistu vai sporta sacīkšu apmeklēšanas entuziastu, kas atstātu laukumu, neuzzinājis, kādi rezultāti ir viņa favorītam, nejutot morālo gandarījumu par piedzīvoto uzvaru vai nepārdzīvoto zaudējuma rūgtumu. Tāpat jebkurš darbs mūsu laukos, kura veicēji iesaistās savstarpējā sociālistiskajā sacensībā, arī mērjams, uzskaitāms un nosakāms. Līdzīgi sportistam ikvienam sociālistiskās sacensības dalībniekam pastāvīgi jābūt lietās kursā par sava biedra darbu. Sociālistiskajā sacensībā, kā nekur citur atspoguļojas padomju cilvēku cildenās īpašības, jaunas attiecības pret darbu. Tā saliedē kolektīvu, ieaudzina biedriskumu, māca palīdzēt viens otram, paškritiski vērtēt savu darbu. Tādas sacensības dzīlēs izauglēt jaunākā, augstākā darba forma — cīņa par komunistiskā kolektīva nosaukumu. Tā aug un

veidojas ar augstām morāles īpašībām apveltīti jaunās komunistiskās sabiedrības cilvēki. Ļoti svarīgs pakāpiens ceļā uz tādu izaugsmi ir sociālistiskā sacensība.

Pareizi rīkojas vairākas kolhozu un padomju saimniecību partijas pirmorganizācijas, kas līdztekus materiālai ieinteresētībai velti lielu uzmanību arī morāliem stimuliem. Tā, kolhoza «Draudzība» valde izstrādājusi noteikumus, kas paredz piešķirt ceļojošos sarkanos vimpļus tiem lopkopjiem, kas ik mēnesi sasniegs labākos rezultātus savā nozarē. «Slaucējai par lielāko izslaukumu», «Labākajai bekonu kopējai», «Labākajai putnkopējai» un virkne citu vimpļu ir liels morāls gandarījums tiem cilvēkiem, kas nerēķinās ar pūlītiem, lai tikai varētu labāk pakalpot kopējai lietai. Tā ir atzinība tiem, kas iet priekšgalā un reizē arī liek censties pārējiem. Tas, kas tik saprotams kolhoza «Draudzība» valdei, izrādās, vēl neskaids kaut vai «Laukezers» kolhoza valdei un partijas pirmorganizācijai. Tur kantora pagalmā gan atrodas Goda plāksne ar fotogrāfijām, bet velti tajā meklēt cilvēkus, kas tagad lopbarības sagādē izvirzījušies priekšgalā. Kolhoza «Ausma» valde it kā piešķirusi ceļojošos sarkanos vimpļus «Labākajai cūkkopējai», «Labākajai slaucējai», bet tie bez kādiem piederības norādījumiem glabājas pustukšajā istabā blakus kantoriem. Laikam nav sevišķi jāpievēršas, ka tā ir aplama attieksme pret tik svarīgu lietu.

Aizmirstot morālos stimulus, nodarām sacensībai lielu ļaunumu. Jādomā, ka tieši šā iemesla dēļ tai trūkst vajadzīgā kaujinieciskuma arī Raiņa un Zāvētes kolhozos.

Sociālistiskās sacensības vadīšana ir partijas pirmorganizāciju, kolhozu valžu un visu saimniecisko vadītāju tiešs un ikdienas pienākums. Pievērsties tai no gadījuma uz gadījumu ir tikpat kā neko nedarīt. Dažviet partijas pirmorganizācijas visai vienkāršoti pieiet sacensības vadības jautājumiem, aprobežojas tikai ar to, ka rezumē sasniegtos rādītājus. Partijas sapulcēs vajag ļoti nopietni parunāt par to, kas kavē sacensības izvēšanu, kā sekmīgi savienot morālos un materiālos stimulus, kā varētu operatīvi atspoguļot rezultātus, ko dara un spētu paveikt agitatori, lai ieviestu progresīvo un jauno ražošanu, palīdzētu, lai ar pirmrindnieku metodēm katrā kolektīvā strādātu iespējami vairāk ļaužu. No šejienes arī izriet prasība, lai tādas sapulces labi gatavo, lai tur šos jautājumus kritiski un paškritiski pārrunātu.

Jāprasa, lai katrs ražošanas speciālists un komandieris savā nozarē gādātu par kolhoznieku un padomju saimniecību strādnieku masu iesaistīšanu vistautas sociālistiskajā sacensībā par jaunu kāpinājumu lauksaimniecības produktu ražošanā. Ne mīklā nedrīkst aizmirst, ka pats nozīmīgākais šini svarīgajā politiskā darba iecirknī — panākt konkrētus rezultātus, iegūt vairāk centneru labības, piena, gaļas, sagādāt bagātīgākus lopbarības krājumus.

PADOMJU DAUGAVA

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS CENTRĀLĀS KOMITEJAS
UN LPSR MINISTRU PADOMES LAIKRAKSTS JĒKABPILS TERITORIALĀS
KOLHOZU UN PADOMJU SAIMNIECĪBU RAZOŠANAS PĀRVALDES ZONA

Nr. 35 (2730)
22. gads

Sestdien,
1962. gada 4. augustā

Maksā
2 kap.

RACIONALIZATORU SNIEGUMS

Viesītes šaursliežu dzelzceļa depo racionalizatoru un izgudrotāju vidū Vissavienības dzelzceļnieku dienas priekšvakarā valdīja liela rosme. Novatori steigda nobeigt jaunās iekārtas, darba galdu papildināt izgatavošanu. Izgudrotāju kustības karognesējs atslēdznieks Pēteris Smuksts viens pats svētkiem veltīja septiņus racionalizācijas priekšlikumus. To kopējais ekonomiskais efekts 700 rubļu gadā. Ievēribu pelna viņa konstruētais tvaika katlu un dūmcauruļu hidrauliskā spiediena pārbaudes automāts, ko darbinā elektromotors. Pašlaik talantīgā izgudrotāja kontā ir jau 59 racionalizācijas priekšlikumi ar vairāk nekā 6000 rubļu kopējo ekonomisko efektu gadā.

Tiis izgudrojumus svētkiem veltījis kalējs Teodors Morics.

Attēlā: Viesītes šaursliežu dzelzceļa depo labākais racionalizators komunist Pēteris Smuksts.
D. ZELTIŅA foto

Augstāzīgs ir viņa izgatavotais automāts uzgriežņu atslēgu izgatavošanai. Voldemāra Davidāna konstruētais lokomotīvu tēdens padošanas vārstu slīpējamais automāts aizstāj mazražīgo roku darbu.

Pavisam depo racionalizatori šajā gadā iesnieguši 24 racionalizācijas priekšlikumus ar kopējo gada ekonomisko efektu 11.134 rubļi.

Paredzēto programmu apguvuši divi pirmrindnieku pieredzes popularizēšanas skolu dalībnieki — lokomotīvu un vagonu remonta atslēdznieki. Depo labākie mašīnistu Voldemārs Rēbickis, Krišjānis Buikis, Edvards Liseckis un citi ietaupījuši vairāk nekā 86 tonnas kurināmā.

M. EIZVERTIŅŠ,
Viesītes šaursliežu dzelzceļa depo inženieris

Saistības izpildītas

Atašienes dzelzceļa stacijas kolektīvs par godu Vissavienības dzelzceļnieku dienai uzņēmās jaunas saistības. Svētku priekšvakarā dzelzceļnieki var raportēt: saistības izpildītas! Vagonu izkraušanas laiks saīsināts par stundu. Ievērojami samazināta vietējo vagonu stāvēšana stacijā. Otrreizējai pārstrādāšanai savākts 500 kilogramu metāllūžņu. Ietaupīti līdzekļi uz kurināmā un materiālu ekonomijas rēķina.

Ar priekšzīmīgu darbu pirmsvētku dienās izcēlušies dežuranti Eliass Bernāns, Jānis Malenieks, pirmjēnieki Vladislavs Dubrovskis, Aleksandrs Pelss, Olga Pintāne, Jānis Zarovs, sabiedriskais kustības un drošības tehnikas kontrolieris Pēteris Malenieks.

P. KUKULIS,
Atašienes dzelzceļa stacijas priekšnieks

Dzelzceļnieku darba velte

Krustpils dzelzceļa stacijas kolektīvs ar jauniem panākumiem darbā sagaida Vissavienības dzelzceļnieku dienu. Septiņu mēnešu iekraušanas plāns izpildīts par 108 procentiem. Virs plāna iekrauti 347 vagoni, pārrēķinot divasīgos. No visiem šajā laikā sastādītajiem preču vilcieniem sastāviem 77,2 procenti bija smagsvara. Virs pare-

dzētās svara normas aiztransportēti divi miljoni tautas saimniecības kravu. Par 12 procentiem pārsniegt darba ražīguma paaugstināšanas uzdevums. Ievērojami saīsināts tranzīta vagonu stāvēšanas laiks. Par labāko staciju izvirzījusies komunistiskā darba maiņa, ko vada dežurants, nesenās Vissavienības dzelzceļnieku apsprie-

des dalībnieks Pēteris Lazarevs. Pirmsvētku sacensībā komunistiskā darba trieciennieka nosaukumu ieguva pirmjēnieki Arvīds Kozlovskis un Aleksandrs Jakovļevs, lokomotīves mašīnists Viktors Jakovļevs, mašīnista palīgi Vucens un Blokunovs.

N. KANDAUROVS,
arodorganizācijas VK priekšsēdētāja vietnieks

VIII Vispasaules festivālā

Helsinki. VIII Vispasaules jaunatnes un studentu festivāls. Pilsētā valda draudzīga, silta atmosfēra. Uz ielām notiek visu kontinentu dažādu valstu delegātu tikšanās.

Attēlā: uz vienas no festivāla ie-

lām satikušies krievu jauneklis un meitene ar somu jūrnīku un karēvi. — Miers, draudzība, — šie vārdi viņiem skaidri bez tulkošanas.

J. KASINA (TASS) foto

Šodienas svarīgākais uzdevums

Ceturtdien republikāniskajos laikrakstos publicēts Latvijas KP Centrālās Komitejas un Latvijas PSR Ministru Padomes lēmums Par sienu un skābbarības sagatavošanas neapmierinošo gaitu republikas kolhozos un padomju saimniecībās. Tajā ir runa par trūkumiem, kas raksturīgi arī mūsu teritorijās ražošanas pārvaldes zonas kolhoziem un padomju saimniecībām. Galvenais iemesls atpalcībai lopbarības sagādē ir slikta darba organizācija.

Lūk, kolhozs «Ausma». Te var redzēt kolhozniekus, kas, neatrodot pielietojumu saviem spēkiem, nodarbojas ar visu ko citu, tikai ne ar lopbarības sagādi. Ar ko gan kolhoza «Rekords» valde un tās priekšsēdētājs b. Brodīns var izskaidrot parādību, ka laika posmā no 25. jūlija līdz mēneša beigām

nav nopļauts neviens hektārs dabīgo zālāju, kaut gan plavas nokopotas tikai ap 4 procentu apmērā. Sagādātais ābolīna daudzums piecās dienās nav daudz ko lielāks par viena cilvēka dienas veikumu. Bet kā tad ar tiešu vadītāju domā izmitināt ganāmpulku? Derētu b. Brodīnam kaut vai pamācīties no sava tuvākā kaimiņa — Ļeņina kolhoza, kur sētie zālāji jau nopļauti, nobeigumam tuvojas arī sienu nokopšana.

Nepareizi rīkojas vairāki kolhozi, kas pieļauj sienam kaudzēs salīst uz lauka. Tāds stāvoklis, piemēram, ir kolhoza «Laukezers». Ar sienu zāvēšanu vajag nodarboties, bet nevis šo svarīgo lietu atstāt pāspūsmā.

Tikai pateicoties labi organizētajam darbam, kolhoza «Draudzība» ļaudis pilnīgi nokopa 750 hektāru

sēto zālāju un 160 hektāru plavu. Brigādēs sistemātiski pārbaudīja norikojumu izpildi.

Jāņupes kolhozs arī lopbarības sagādē atpaliek tāpat kā savā laikā sējā. Nav attaisnojuma apgalvojumam, ka lietus traucē. Taču citas saimniecības līdzīgos apstākļos paspējušas daudz darīt ne tikai sienu plaujā, bet arī skābbarības gatavošanā. Toties Jāņupes kolhoza uz 1. augustu nebija sagādāta neviena tonna skābbarības.

Partijas un valdības lēmumā norādīts, ka lopbarības sagatavošanā iesaistāmi visi darba spējīgie kolhozu un padomju saimniecību iedzīvotāji, uzdots maksimāli izmantot visu tehniku un zirgus, materiāli stimulēt strādājošos, panākt, lai visi lopbarības gatavošanā nodarbinātie cilvēki izpildītu un pārsniegtu izstrādes normas.

PARTIJAS DZĪVE

Principiālas kritikas
apstākļos

No referāta, kuru pārskata un vēlēšanu sapulcē sniedza Kirova kolhoza partijas pirmorganizācijas sekretāre b. Guseva, bija redzams, ka vairums komunistu ir paraugs darbā pārējiem arteļa biedriem. Partijas sapulcēs, kas notikušas regulāri, komunisti risinājuši svarīgākos ražošanas jautājumus. Šī kolhoza partijas pirmorganizācijas darbā ir daudz pozitīva. Galvenie ražošanas rādītāji saimniecībā nav slikti. Pirmā pusgada piena ieguves plāns izpildīts par 128 procentiem, gaļas pārdošanas — par 161 procentu. Un tomēr kā pārskata ziņojumā, tā debatēs galvenā uzmanība bija vērsta uz trūkumiem. Tāda ievirze liecina, ka kolhozā komunisti un pirmorganizācijas sekretāram uzstāda augstas prasības.

— Mēs daudz esam veikuši pārskata periodā, tomēr dažkārt strādājam sliktāk par iespējām, — tā sāka savu runu kolhoza valdes priekšsēdētājs b. Gērķis. Par neizmantotajām ražošanas rezervēm runāja bb. Lejiņš. Niedre, Tropika, Soroka un citi sapulcēs dalībnieki, izsakoties debatēs par pārskata ziņojumu.

Uzmanības centrā bija saimniecības perspektīvās attīstības jautājumi. Komunistus satrauca fakts, ka labie plāni, kuru mērķis ir lopkopības produktivitātes paaugstināšana, augšnes auglības kāpināšana, var palikt uz papīra, ja neizvērsīs plašu audzināšanas darbu. Jaunie uzdevumi prasa, lai darītu visu rupjās un sulīgās barības krājumu palielināšanai. Uz lauka stāv āboliņš, kurš nekavējoties jāsavēd šķūņos. Radīt labvēlīgus apstākļus nākamajai ražai — tas nozīmē, vienprātīgi sprieda komunisti, rūpīgi sagatavot augsni ziemājiem. Saimniecībā ir visas iespējas, lai šajā gadā pusotras reizes paplašinātu ziemāju sējumus. Virknē fermu nepieciešams mehanizēt darbietilpīgos procesus.

Visi šie un citi jautājumi atrisināmi tikai, ievērojot stingru darba disciplīnu. Tomēr šajā ziņā vēl daudz kas jādarā. Biedre Niedre norādīja, ka daži komunisti bieži lietojuši alkoholiskus dzērienus, taču šie fakti nav pietiekami asi nosodīti.

— Par sliktu jārūnā, jāizskauz tas, bet audzināt cilvēkus vajag vispirms ar pozitīvo piemēru, — teica komunisti Lejiņš. — Kolhozā taču daudz ļaužu, kuru darbs varētu kļūt par mobilizējošu paraugu visiem. Lūk, kaut vai agronomi b. Elmanis, slaucējas bb. Poberžina, Lapuha — tie ir cilvēki ar augstu pienākuma apziņu, komunistisku attieksmi pret darbu. Komunisti asi kritizēja partijas pirmorganizācijas sekretāri, kura savā darbā maz pielietojusi pozitīvā piemēra audzinājošo spēku, nav pievērsusi uzmanību faktam, ka sabiedriskās kārtības normu pārkāpēji dzīvo vieglas dienas.

— Ne visi komunisti izpilda partijas pirmorganizācijas lēmumus, — teica slaucēja Vera Soroka. — Piemēram, «Jaunāsmuižas» fermā bija paredzēts slaucējam iekārtot sarkano stūrīti. Par nožēlošanu, tie vēl joprojām ir tikai tukši vārdi.

Šī kritiskā piezīme labāk kā jeb kas cits raksturo lēmumu izpildes sliktu organizāciju, liecina par masu politiskā darba ignorēšanu.

Partijas pirmorganizācija vēl nav panākusi istu sociālistiskās

sacensības vadību. Tikai retu reizi kolhozā apkopo sociālistiskās sacensības rezultātus, pie tam tikai starp slaucējam. Bet saimniecībā bez slaucējam ir taču arī telkopes, mehanizatori, laukkopji, celtnieki un citi darba darītāji. Viņu veikums taču arī jāanalizē un jāatspoguļo. Bet pagaidām tas nav redzams pat kolhoza kantorī, nemaz nerunājot par fermām, darbnīcām, brigādēm. Saimniecība sacensās ar Vīpes kolhozu, pagājis jau septītais saimniecības gada mēnesis, bet kolhoznieki, speciālisti, komunisti vēl nav bijuši kaumiņu kolhoza fermās un tīrumos. Tiesa, šajā gadījumā vainojami arī Vīpes lauksaimniecības arteļa biedri.

Komunisti izdarīja pareizus secinājumus, norādot, ka daļu trūkumu varēja novērst, ja partijas pirmorganizācija konkrēti un lietišķi piedalītos saimniecības dzīvē. Partijas pirmorganizācijas sekretāre b. Guseva visai reti apmeklējusi valdes sēdes. Nepietiekošu aktivitāti parādījuši arī vairāki komunisti, saskaroties ar trūkumiem. Diez vai iespējams uzskatīt par normālu tādu stāvokli, ka masu politiskais un agitācijas darbs notiek kampaņveidīgi — uz vēlēšanām un valsts svētkiem. Pārskata un vēlēšanu sapulce norādīja, ka ražošanas organizācijas jautājumi, no vienas puses, un audzināšanas, no otras puses, jārisina vienlaikus, saistot vienu ar otru. Laiks izbeigt organizatorisko pasākumu atraitību no ideoloģiskā darba. Tas bija komunistu vienprātīgs norādījums.

Lēmumā norādīti konkrēti organizatoriskā, politiskā un ideoloģiskā darba uzlabošanas ceļi Kirova kolhoza partijas pirmorganizācijā.

G. JEVDOKIMOVŠ,

LKP CK instruktors

Jēkabpils teritoriālās kolhozu un padomju saimniecību ražošanas pārvaldes zonā

Pirms nedaudz mēnešiem Antons Vilcāns bija strādnieks. Tagad b. Vilcāns teicami veic mācīšanas vecākā meistara pienākumus tajā pašā cehā.

Z. MARTINSONA foto

VISSAVIENĪBAS DZELZCEĻNIEKU DIENU SAGAIÐOT

SPILGTI FAKTI

Sociālistiskās ekonomikas varenā augšupeja radīja nepieciešamību strauji attīstīt visu veidu transportu. Cik strauji attīstījies dzelzceļa transports, rāda tas, ka kravas apgrozība 1961. gadā salīdzinājumā ar 1955. gadu palielinājusies par 596 miljardiem tonnu kilometru jeb par 61 procentu un pasažieru pārvadājumi pieauguši gandrīz par 25 procentiem, PSRS dzelzceļi pārvadā apmēram 45 procentus no visā pasaulē pārvadājamās kravas.

Pēdējos gados dzelzceļa transportā ir notikušas radikālas pārmaiņas. Uz mūsu zemes dzelzceļiem plaši ievieš elektriskās un dzelzlokomotīves. Šis progresīvais vilcējspēks tiek izmantots visvairāk noslogotos virzienos 42.000 kilometru kopgarumā; ar šādām lokomotīvēm pārvadā vairāk nekā 60 procentus no visas dzelzceļu kravas.

Uz mūsu zemes dzelzceļiem un šā transporta veida uzņēmumos vērsas plašumā patriotiskā kustība par komunistisko darbu. Par komunistiskā darba trieciennieku, brigādes, ceha un uzņēmuma nosaukuma iegūšanu cīnās ap divi miljoni dzelzceļnieku, vairāk nekā septiņi tūkstoši saimniecisko transportvienību cīnās par komunistiskā darba uzņēmuma nosaukumu.

Kopā ar visu mūsu zemes dzelzceļa transporta darbinieku armiju

sekmīgi strādā arī Latvijas dzelzceļnieki. Preču apgrozība uz Latvijas dzelzceļa jau 1961. gadā pārsniedza septiņgades pēdējam gadam ieplānoto līmeni. Pasažieru pārvadājumu plāns izpildīts, par diviem gadiem aizsteidzoties priekšā paredzētajam līmenim. Darba ražīguma celšanas un pārvadājumu pašizmaksas pazemināšanas ziņā Latvijas dzelzceļš sasniedzis 1965. gada robežu.

Mūsu republikā dzelzceļš pārvadā apmēram 93 procentus no visām kravām, automobiļi — 6,5 procentus un upju transports — 0,7 procentus.

Gadu no gada pieaug Latvijas dzelzceļa apgāde ar tehniku. Pēdējos piecos gados vien tā saimniecības attīstīšanai un nostiprināšanai izlietoti vairāk nekā simt miljonu rubļu. Dzelzceļš saņem spēcīgākas lokomotīves, Rīgas pilsētas zonas galvenie virzieni ir elektrificēti, uz vairākām vietējām satiksmes līnijām apgrozībā laisti dzelzvilcieni. Visus dzelzceļa uzņēmumus apgādā ar jaunām ierīcēm, mehānismiem un iekārtu, ievieš jaunākos vilcienu kustības vadības līdzekļus. Uz Latvijas dzelzceļa jau šogad būs iekārtotas pusautomātiskās vilcienu kustības vadības ierīces vairākos posmos 450 kilometru kopgarumā un atsevišķos iecirkņos pāries uz radioreleju un vilcienu radiosakariem.

Viens no galvenajiem dzelzceļnieku uzdevumiem ir maksimāli uzlabot pasažieru pārvadāšanu. Latvijas dzelzceļš gadā pārvadā ap 50 miljonu pasažieru. Dzelzceļnieki jau daudz darījuši, lai celtu pasažieru apkalpošanas kultūru. Dzelzceļš saņem aizvien vairāk metāla pasažieru vagonu. Rekonstruēta Rīgas pasažieru stacija un uzcelta jauna stacijas ēka. Šogad pabeigta šīs ēkas otrās kārtas rekonstrukcija, labiekārtoti un rekonstruēti pasažieru telpas arī vairākās citās stacijās.

Latvijas dzelzceļnieki dedzīgi atbalsta Maskavas Šķirotavas depo kolektīva lielisko ierosmi — sacensību par komunistisko darbu. Pašlaik uz dzelzceļa par komunistiskā darba trieciennieku brigādes, ceha un uzņēmuma nosaukumu cīnās vairāk nekā 22.500 dzelzceļnieku — 80 procenti no visas mūsu dzelzceļnieku saimes. Šis augstais nosaukums jau piešķirts 13 kolektīviem, to skaitā ir Daugavpils enerģētiskais iecirknis, Jelgavas, Auces, Tukuma, Alojas, Dobeles, Slampes, Aizkraukles un Lielupes stacija, kā arī 618 brigādes, maīņas un cehi. 1372 dzelzceļnieki izpelnījušies godpilno komunistiskā darba trieciennieka nosaukumu.

Dzelzceļnieku kolektīvs cenšas diendienā izcīnīt jaunas darba uzvaras, lai priekšzīmīgs kļūtu viss Latvijas dzelzceļš.

Aug rūpnīca, aug ļaudis

Atklātā noliktavā balto smilšu, sodas, kaļķu kalni. Cik gan darba vajag ielikt, lai šie nedzīvīgie materiāli pārvērstos caurspīdīgā stiklā, lai gaisma varētu rotāties glāžu šķautnēs, izkļiedēties matētajos kupolos. Bet arī visparastāko pudeli nemaz nav tik viegli izgatavot, reizēm stikls sāk izrādīt savas kaprīzes, negribīgi padodas cilvēka rokām. Un te nu talkā strādniekiem nāk modernas mašīnas, liemojošas krāsnis. Un, jo vairāk rūpnīcā šādas iekārtas, jo tā pilnīgāka, jo interesantāk strādāt ļaudīm, jo vērtīgāku un daudzveidīgāku produkciju viņi spēj dot, jo augstāzīgāks viņu darbs.

Kopā ar OTK priekšnieku Andreju Vanagu pārstaigājam Līvānu stikla rūpnīcu.

— Pie mums labi izprot mehanizācijas un automatizācijas lomu, — viņš stāsta. — Tāpēc mēs ceļam, ceļam un ceļam. Rūpnīca aug.

Aug rūpnīca. Lūk, arī pašlaik pašu spēkiem tiek būvēts moderns, pilnīgi automatizēts kompleksais cehs. Celtniecības darbus paredzēts nobeigt nākošajā gadā. Pagaidām galvenos komponentus, no kuriem sastāv stikls, vajag izsijāt, samalt un sajaukt rokām. Pēc jaunā ceha nodošanas ekspluatācijā visus darbus veiks mašīnas. Kaitīgajos ražošanas procesos būs nodarbināts minimums ļaužu.

— Cilvēkam šeit vajadzēs tikai vadīt un regulēt krānu un transportu darbu, — stāstu par jauno cehu nobeidz A. Vanags.

Ievērojami paplašinājušies arī citi iecirkņi. Vēl pirms gada galvenajā — stikla pūšanas cehā valdīja roku darbs. Tagad lielam lielais vairums procesu mehanizēti: krāšņu piekraušanu veic krāns, stikla izstrādājumi tiek izpūsti ar saspiegtā gaisa palīdzību.

Strādnieks izņem no pusautomāta spilgti sarkanu stikla pudeli. Pēc dažām minūtēm tā nedaudz atdziest un pēc izskata, liekas, pilnīgi gatava. Bet tas nebūt tā nav.

Lai pudele būtu izturīga, to vajag lēni atdzēsēt. Agrāk tas bija ļoti sarežģīts uzdevums. Tagad tas pilnīgi atrisināts: atdzēsēšana norisinās speciālās 25 metru garās kamerās ar augstfrekvences strāvas palīdzību.

Līvānu stikla rūpnīca ir moderns ražošanas uzņēmums. 56 organizācijas saņem tās produkciju. To skaitā tādi lieli republikas uzņēmumi kā Rīgas piena kombināts, Rīgas vagonu rūpnīca, fabrika «Dzin-tars». Rūpnīcā ražoto produkciju saņem Baltkrievijas partikas rūpnīcība, bet reizēm tā ceļo pat uz ārzemēm: Indiju, Kubu, Angliju.

Slīpēšanas un iepakojšanas cehā strādā 22 cilvēki. Visi tie ir dažādi ļaudis, katram sava dzīve, aizpildīta visikdienišķākajām rūpēm, sava biogrāfija. Bet ir viņiem vēl viena biogrāfija — kopīga visam draudzīgajam kolektīvam, kas cīnās par tiesībām saukties par komunistisko.

... Agrāk šajā ražošanas iecirknī strādāja divi komunistiskā darba trieciennieki — T. Rudzāte un J. Kolosova. Un, lūk, vienreiz strādnieki nolēma, ka arī pārējie var strādāt ne sliktāk, jāpanāk, lai viss iecirknis kļūtu par komunistisko. Tagad jau grūti atcerēties, kas izvirzīja šo domu. Un diez vai tas arī vajadzīgs. Svarīgs pavisam kas cits — kolektīvam ir vēlēšanās un spēks cīnīties.

Visa rūpnīcas produkcija iziet caur slīpētāju rokām. Un jūs neatradīsiet starp traušlajiem, caurspīdīgajiem izstrādājumiem nevienu brāķi. Iecirkņa strādnieki devuši vārdu cīnīties par rūpnīcas markas godu, par ražotās produkcijas teicamu kvalitāti. Šeit vairs nav OTK kontroliera, slīpētāji strādā ar personīgo zīmogu.

Ieejiet algas dienā iecirknī un jūs neieraudzīsiet kasieri. Uz galda guļ nauda, algas izmaksas saraksts. Strādnieki paņem naudu un parakstās par saņemšanu. Un nav bijis līdz šim gadījuma, ka kāds

būtu paņēmis vairāk, nekā viņam pienāktos. Sākums? Jā, sākums, bet tas stāsta daudz: par godīgu, savstarpēju uzticību ļaužu attiecībās.

Iecirknis ik mēnesi izpilda plānu ne mazāk kā par 140 procentiem. Un viss tas strādnieku nopelns. Draudzībā, biedriskumā, savstarpējā palīdzībā viņu panākumu ķīla, bet panākumi aug augumā no dienas dienā.

Iecirknī ir savi racionalizatori. Jau ieviesti ražošanā trīs racionalizācijas priekšlikumi. Iepakošanas ceha strādnieces J. Muižniece un J. Trifonova izstrādājušas jaunu izstrādājumu iepakojšanas paņēmieni: viņas aizstājušas dārgās koka kastes ar parastajām papīra pakām, Lieta, šķiet, gluži vienkārša, bet cik tiek ietaupīts kokmateriālu un darba laika. Un tā it visos iecirkņos. Strādnieki ieinteresēti visās rūpnīcas lietās, jūtas kā pilntiesīgi tās saimnieki. Viņi nepaies vienaldzīgi garām nekārtībām, trūkumiem, pastāvīgi domā par to, kā uzlabot izstrādājumu kvalitāti, ietaupīt līdzekļus.

Bieži pulcējas kopā šī draudzīgā kolektīva locekļi, lai atpūstos, apspriestu nākotnes plānus.

— Un plāni mums lieli, — stāsta iecirkņa meistars A. Svilpe. — Pirmkārt, mēs strādāsim vēl labāk. Otrkārt, mācīsimies. Tiesa, cilvēki mums lielākā daļa jau gados, bet mācīties taču nekad nav par vēlu. Apgūsim stikla ražošanas tehnoloģijas problēmas, piedalīsimies politpulciņa nodarbībās. Ceram uz Oktobra svētkiem iegūt komunistiskā darba iecirkņa nosaukumu.

Jā, aug rūpnīca, aug tās ļaudis. Viņi strādā vienkāršu, bet svarīgu darbu. Un lai katrs, kas tur rokās šīs rūpnīcas izstrādājumus, atceras, ka tos darinājuši cilvēki, kuri strādā komunistiski.

**J. LAPINS,
S. PŠONIKS**

Līvānos

Ernas Gudrās sekotāju pulks kļūst lielāks

Ja runa ir par labākajiem cilvēkiem mūsu sabiedriskajā saimniecībā, neiztrūkstoši viņu skaitā minēs arī Ernu Gudro. Šī labā slava un pelnītā autoritāte balstās uz visai stingriem pamatiem. Nav nejaušība, ka mūsu Erna vienmēr izrādās kolhoza slaucēju savstarpējās sociālistiskās sacensības dalībnieku priekšgalā. Septiņu mēnešu laikā viņa vidēji no govju ieguvusi 2312 kilogramus piena.

— Vajadzēja vairāk, — saka b. Gudrā.

«Vairāk», labāk, «ātrāk» un līdzīgi apzīmējumi raksturo lopkopes ikdienas kluso dzīvi un nepietiekoši uzmanīgām novērotājam pat nesaškatāmo, ciņu par litriem un kilogramiem. — Vairāk izslaukt, — tā b. Gudrās devīze. Nav taču no mazajām arī viņas sociālistiskās saistības — iegūt no katras kop-tās govju caurmērā ne mazāk kā 4000 kilogramu piena. Erna šodien runā ne tikai par saistību izpildi, bet visu uzsvāru liek uz to pārsniegšanu. Tāds jau viņas raksturs, ar kuru pamatoti lepojāmies.

Patlaban slaucēja dara itin visu, lai izmantotu vasaras sezonas priekšrocības un govīs ne tikai labi ganītu, bet arī pa samērā īso kūts stāvēšanas laiku tās papildināt varētu būt nopļauto zāli un āboliņu. Uz-cītīga kopšana, zootehnikas noteikumu

stingra ievērošana dod acīm redzamus rezultātus. Pašreiz vidējais dienas izslaukums no govju b. Gudrās koptajā grupā sasniedz 19 kilogramu. Daudzavpils kolhozu un padomju saimniecību teritoriālās ražošanas pārvaldes slaucēju aicinājumam vasaras laikā kāpināt piena iegūvi viņa dod cienīgu atbildi.

Erna Gudrā ir cilvēks, kas savam darbam pieiet ar īstu mīlestību. Tā nav cenšanās pēc labāka atalgojuma, bet gan apzināta nepieciešamība, ka kolektīva labā nedrīkst taupīt pūliņus. Tāda nostāja pauž augstu apzinīgumu, un tā pārdās vienlīdz spilgti kā lielās, tā arī mazās lietās. Lūk, piefermas lauka iekārtošanu viņa neuzskatīja par kaut kādu problēmu, kaut gan tas arī krietni lielāks nekā citām slaucējām — aptuveni viens hektārs. Tur aug gan cukurbietes, gan kartupeļi. Sastādīti arī kaceņkāposti, lai brūnālām pietiktu vajadzīgais.

Nevar neuzkrist kaut kas īpatnējs, kad novēro b. Gudrās gaitas. Nekas kūtī netiek darīts par roku galam, ka tik ātrāk tiktu prom. Nē, gluži otrādi. Dažkārt, tā vien liekas, ka viss jau padarīts, varētu iet mājup, bet vēlējas acis vēl un vēlreiz pārlūko savu ganāmpulku — vai tur tiešām viss kārtībā.

Produktivitātes kāpināšanas iespējas b. Gudrā pati radī-

jusi. Govju atnešanās iekārtota ar tādu aprēķinu, lai tā sadalītos vienmērīgi pa visu gadu, nesamazinot izslaukumus arī ziemā.

Centīga sekotāja Ernas piemēram ir slaucēja Gaida Bērziņa. Viņa septiņos mēnešos vidēji no govju piena izslaukumus kāpinājusi par 399 kilogramiem. Neatpaliek arī L. Buceniece. Arī viņas sasniegtais kāpinājums visai iespējams — 404 kilogramus liels. Ar visaugstāko bruto produkciju no savas grupas var lepoties Spodra Vāvere. 23.921 kilograms piena ir krietns daudzums. Šie biedri ir mūsu vadugunis. Viņu pēdās cenšas iet arī pārējie lopkopji.

Par saviem panākumiem b. Gudrai piešķirts ceļojošais sarkanais vimpelis.

Par labu darbu — labu atmaksu — tāds ir bijis kolhozieku spriedums. Izstrādāti speciāli noteikumi, kas paredz papildmaksas lopkopjiem, kuri pārsniedz noteiktos uzdevumus. Piemaksas par izslaukumu kāpināšanu izsniedzam regulāri katru mēnesi. Tas ir nopietns stimuls, kas sekmē darba ražīguma pieaugumu. Bet pats iepriecinošākais, ka varam šodien runāt par tādiem pašreizējā cilvēkiem, kāda ir b. Gudrā, un par viņas sekotāju pulka kuplināšanu.

R. Auziņa, kolhoza «Uz priekšu» zootehniķe

Astoņi simti septiņdesmit! astoņi

Attēlā redzama Pļaviņu atbalsta paraugsaimniecības bekonu audzētāja Marta Roģe.

Pieņemot individuālās saistības 1962. gadam, Pļaviņu paraugsaimniecības cūkkope Marta Roģe ailē «cik bekonu paredzēts nobarot» lūdza ierakstīt skaitli 1200.

— Bet vai tiksi galā ar tik lielu cūku skaitu? — noprasija viens otrs lopkopis.

— Ko apņemšos, to arī veiks, — sekoja b. Roģes noteikta atbilde.

Kopš gada sākuma jau apritējuši septiņi spraiga darba pilni mēneši. Un ar katru jaunu mēnesi arvien lielāks audzis Martas Roģes nobaroto un valstij pārdoto bekonu skaits.

— Cik tad isti jau ir?

— Veseli astoņi simti septiņdesmit astoņi... Sajā mēnesī tiem pievienojies vēl pāris simts ruku. Pārējos nobarošu līdz gada beigām, — pastāsta b. Roģe.

Par pirmindnieces vārdu patiesību nav jāšaubās. Ar lielu darba mīlestību viņa aprūpē savu ganāmpulku, stingri noteiktā laikā izēdina labi sagatavotu un pilnvērtīgu barību, nežēlo zaļbarību, lai cūkas ēd, cik vēlas. Un panākumi neizpaliek — kā diena apkārt, tā katram bekonam atkal puskilograms pie svara nācis klāt.

M. ZARIŅA teksts un foto

Kad nav disciplīnas

Ja jūs gribēsiet pirmdienas rītā atrast kolhoza «Ausma» pirmās brigādes brigadieru Miervaldi Eiduku, vajadzēs patērēt ne mazums laika. Lieta tā, ka brigadierim ir paradums nozūst no sestdienas līdz pirmdienai. Bet reizēm viņš kļūst neuzticīgs šim likumam un nozūd arī darba laikā. Ko viņš dara šajās garajās stundās, kādas rūpes viņam nedod mieru — tas ir un paliek mīkla. Bet skaidrs ir tas, ka Eiduks pēc tam parādās laudis ar miglainām, skumjām acīm un katram pretimnācējam degunā iesitas degvīna nepatīkamā smaka. Un tas nozīmē, ka Miervaldis Eiduks atkal maksājis mēslus «zaļajam pūķim» vai nu Teklas Kondrātes, Annas Turīnas, Malvīnes Bērziņas vai Alfrēda Lūjaha sabiedrībā...

Jā, nav īstas darba disciplīnas kolhoza «Ausma». Neviens cilvēks, ne valdes loceklis, ne ierindas kolhozieks, nevar pafekt labu vārdu par brigadieru Eiduku. Arī kolhoza

priekšsēdētājs N. Ivašina neapmierināts.

— Esam viņu gan rājuši, gan sodījuši, nekas nelīdz. Ko vēl darīt?

— Atliek vienīgais — padzīt. — Bet kur atrast cilvēku, ko nozīmēt par brigadieru, — nesaprasnā stomās priekšsēdētājs. — Nav atbilstoša.

Negribas ticēt, b. Ivašina, ka neatrastos jūsu kolhozā neviens, kam varētu uzticēt brigadiera pienākumus. Liberālisms te nevieta.

Ne visai sen kolhozā «Ausma» bija šāds gadījums.

... Sadomāja darbnīcas strādnieki atzīmēt vienu no viņiem dzimšanas dienu. Mājās? Nē, kāpēc, var taču uz vietas! Un, lūk, mehāniķis komunist Jānis Zālītis deva norādījumu astoņpadsmitgadīgajam komjaunietim Valentīnam Jakovļevam: «Aizbrauc uz veikalu un atved kaut ko stiprāku.» Un Valentīns, daudz nedomādams, saprata un aizbrauca... Iedzēra, aizrunājās, pakāpeniski sarūna ievirzījās par atsevišķām personām, un, lūk, Jānis Zālītis un atslēdznieks Jānis Sveicers sāka izskaidroties ar duru palīdzību. Jānis Zālītis padomājis devās sūdzēties uz kolhoza valdi, ka, lūk, viņam uzbrucis Jānis Sveicers. Blakus stāvošais V. Jakovļevs centās atsaukt atmiņā kaut kādus sīkumus: pirmais esot uzsācis kautiņu Zālītis. Priekšsēdētājs N. Ivašina necentās iedzīlīnāties lietas būtībā, un nesodījis palaida visus brīvībā. Nākošajā dienā mehāniķis Zālītis pavēlēja V. Jakovļevam darbnīcā vairs neierasties, aizlīdzda sēdēt uz traktora.

Viss? Viss. Nekādu sodu nesaņēma ne komunist Zālītis, ne Sveicers. — Jakovļevs pelnījis nosodījumu, — saka priekšsēdētājs. — Viņš agrāk bieži darba laikā gāja makšķerēt, uzara kolhozieku individuālos laucīņus.

Protams, Valentīns Jakovļevs ir pelnījis nosodījumu. Un ne tikai no administrācijas puses. Ļoti žēl, ka pret viņu pārkāpumiem vienaldzīgi izturas komjaunatnes organizācija (sekretārs M. Jeršovs). Bet pārējie? Vai gan viņi vainīgi mazāk par Jakovļevu? Kāpēc palika nesodīti komunist Zālītis, Sveicers un citi iedzīlīnātie dalībnieki? Kāpēc neko nedara partijas organizācija un tās sekretārs O. Dreimanis? Pēdējais laiks saukt pie kārtības dzērājus un huligānus, kas mēt sprunguļus lauksaimniecības arteļa «Ausma» biedriem viņu ceļā uz priekšu.

(TASS)

SPECIĀLISTA PADOMI

Izmantosim viršus bišu ganībām

Mūsu rajona saimniecību dravām bišu barības bāzi sastāda galvenokārt savvaļas nektāraugu masīvi un kultūraugi, kuru ziedēšana izbeidzas jūlijā. Augustā bišu darbība izbeidzas, un tās patērē jūlijā ievāktu barību. Bez tam šīnī vasarā lietainā laikā dēļ bišu saimes līdz 16. jūlijam, cik barības ienesa, tik patērēja savam uzturam. Ja atļausim bišu saimēm jūlijā ienest barību patērēt augustā, tad saimēm ziemas barība būs jānodrošina ar cukuru, kas saimniecībām dārgi izmaksās.

Lai to nepieļautu, saimēm jāsa-gādā ziemas — pavasara barība, izmantojot viršu ganības.

Tādējādi bišu darbības periods pagarināsies par veselu mēnesi, ziemošanā ieles nostiprinājušās saimes ar daudz vēlu dzimušām bītēm. Tad arī pavasari saimes būs spēcīgākas. Tas mūsu apstākļos ir ļoti svarīgi agro nektāraugu izmantošanai. Pieaugs vaska ražoša-na. Izspiežot viršu medu, tiek ap-mainīta ligzda, kas ir svarīgs priekšnoteikums nozematozes apka-rošanā.

Mūsu saimniecību dravniekiem jāizmanto Taurkalnes un Zalves viršu masīvi, kā arī saimniecību teritorijā esošie viršaji. Dravniekiem jāsaņem šis jautājums ar saimniecības vadību, jāņem mežsaimniecības dravās ieviešanas at-lauja, rūpīgi jālepaizstas ar mežniecības plānu, ar viršu platībām. Katrā mežniecības kvartālā ir uzskaitītas visas par 10 hektāriem lielākās vir-šu platības, kas ir neašveramas ziņas dravniekiem saimju izvietošanai viršos.

Lauksaimniecības arteļa «Nākot-ne» dravnieks P. Lapsa uz Taurkalnes viršiem šogad jau ceļos de-vīto gadu. Pagājušajā gadā pirmo reizi drav viršos izveda lauksaim-niecības arteļa «Draudzība» drav-nieks R. Slavinskis un Lones pa-domju saimniecības biškopis. Šīnī gadā obligāti jāizved visas bišu dravas, kurās saimju skaits pārs-niedz 30. Var izvest arī mazākas dravas.

Mūsu rajona saimniecībās bez viršu ganību izmantošanas labas medus ražas nevar iegūt. Piemē-ram, 1961. gadā kolhozā «Nākotne» biškopji Lapsa un Raipals no vienas pamatsaimes ieguva bruto me-du caurmērā 51,4 kilogrami, tai skaitā viršu medu 14,7 kilogrami, kaut apmēram pusi no augusta dienām bišu darbību traucēja lietus un vējš. Viršu ganībās bišu saimes atradās labā aizvējā. Pat vējainās dienās, līdzko caur lietūs māko-niem izlauzās saule, bites izlidoja.

Vietalvas padomju saimniecībā 1961. gadā bija 117 pamatsaimes. Dravnieki Krēgers un Ozoliņš no vienas pamatsaimes ieguva bruto medu tikai 15 kilogramus. Salīdzinot šo divu saimniecību dravnieku darbu, jāsaaka, ka saimju apkopša-nas ziņā abas saimniecības drav-nieki strādā vienlīdz labi, bet dar-ba rezultātus izšķir bišu barības bāze — virši. Līdz 1. augustam re-zultāti abu saimniecību dravās bija līdzīgi. Kolhoza «Nākotne» bišu saimes ienesa augustā 14,7 kilogra-mus medus, dravnieki saimes iezle-moja uz bagātīgu medus krāju-miem. Arī šīnī gadā saimes attīstī-jās daudz labāk, un pašreiz tās sa-gatavo pārvešanai uz viršu ganībām. Turpretī Vietalvas padomju saimniecībā augustā saimes patē-rēja daudz jūlijā ienestās barības. Lūk, starpība — 36,4 kilogrami, kurus šī saimniecība ieguva mazāk nekā kolhozs «Nākotne».

Lai tādu stāvokli nepieļautu ne-vienā saimniecībā, šogad visur ne-pieciešams izmantot viršu ganības.

A. Lejniece, Jēkabpils zonas biškopības zootehniķe

LAUKSAIMNIECĪBAS TEHNIKAS JAUNUMI

«SKUJINAS» TIPĀ SLAUKŠANAS AGREGĀTS AR PIENA DZESĒTĀJU

NEZINA (Čerņigovas apgabals). Fermā izslauktas govīs. Taču kaut kāda iemesla dēļ nav ieradies pi-na vedējs. Kā pasargāt pienu no saskābšanas? Par to lopkopjiem vairs nebūs jāuztraucas. Viņiem palīgā nāk «skujiņas» tipa slaukša-nas agregāts ar piena dzesētāju.

Šādus agregātus sācis izgatavot vietējais mašīnbūves uzņēmums. Pienš pa kopējo cauruļvadu nonāk dzesētājā un tīrītājā, bet no turie-nes to pārsūknē 2.000 litru tilpū-ma termostvertnē, kur produkcija teicami saglabājas ilgāk par dien-nakti.

Rūpnīca šogad izlaidīs 600 «sku-jinās» tipa slaukšanas agregātus ar piena dzesētāju. 150 šādu agregā-tu jau nosūtīti mūsu zemes dien-vidu rajoniem.

JAUNS TRAKTORS KUKURUŽAS PLANTĀCIJĀM

HARKOVA. Ordžonikidzes trak-toru rūpnīcas konstruktori radījuši oriģinālu mašīnu augsti saaugušu augu rindstarpu apstrādāšanai. Vi-

ņi pārkārtojuši universālo traktoru «MTZ-5 LS». Ar jauno traktoru ku-kurūžas sējumu rindstarpas var kultivēt pat tad, kad augi sasnie-guši pusotra metra augstumu. Traktora darba platums ir 4,2 me-tri. Tas ar kultivatoru vienā gājīe-nā uzirdina augsni sešās rindstar-pās.

Jaunā traktora «VK-46» pirmie paraugi sekmīgi izturējuši pārbaudi.

UNIVERSĀLĀ MASĪNA

Vissavienības lauksaimniecības mašīnbūves institūtā konstruēta universāla mašīna dažādu kultūru sēklu tīrīšanai un kalibrēšanai. Vienā stundā tā apstrādā 2,5 ton-nas kukurūžas, 2 tonnas pupu vai 1 tonnu biešu sēklu.

VIBRĀCIJAS KARTUPEĻU ROKAMĀ MASĪNA

Vibrācijas kartupeļu rokamā mašīna «KVN-2» var strādāt visdaž-dākās augsnes, tai skaitā arī akme-nainās. Vienā maiņā 4 līdz 5 hek-tāru platībā tā izrok un attīra no zemes bumbuļus, atdala no tiem lakstus un izklāj aiz sevis kar-

tupeļus lentes veidā. Kartupeļu ro-kamā mašīna «KVN-2» var rakt arī bites, burkānus un citus sakņaugus.

Jaunajai mašīnai nav parasto at-speru, ķēžu un purinātāju, kas ātri nolietojas, tāpēc tā kalpo divas trīs reizes ilgāk par līdzšinējo marku kartupeļu rokamām mašīnām.

Vibrācijas kartupeļu rokamā mašīna konstruēta Vissavienības lauksaimniecības mašīnbūves insti-tūtā. To sērijveidā izgatavos Pen-zas Tautas saimniecības padomes uzņēmums — Beļinskas lauksaim-niecības mašīnu rūpnīca.

UNIVERSĀLĀ LINU NOVĀKŠANAS MASĪNA

Vissavienības lauksaimniecības mašīnbūves institūta inženieri pir-moreiz pasaules praksē konstruējuši universālu uzkarlīnāmu līnu no-vākšanas mašīnu «TVN-1,5» ar sienamo aparātu. Tā var veikt trīs darbus: plūkt līnus un reizē sasiet tos saujās, līnus noplūkt un izklāt, kā arī savākt stiebrus. Mašīnas darba platums ir 1,5 metri. Tās darba ražīgums 0,6 hektāri vienā stundā.

Skatīn

Dabas „draugi” Plaviņās

Adams Kokins nav dabas skaituma nīdējs. Arī viņu sajūsmina krāšņā Daugavas krastmala pie Plaviņām. Tiesa, viņa sajūsma izpaužas mazliet citādākā veidā nekā tūristiem, kas nebeidz apjūsmot dolomītu krauju, upes straujo plūdumu, vai pilsētas iedzīvotājiem, kas te pavada atpūtas stundas.

— Paskat, kāda sulīga zāle! Zirgelim pirmšķirīgas ganības...

Un Plaviņu patērētāju biedrības braucējs Adams Kokins te vienu, te otru nakti palaida zirgu piedaigavas ganībās, zirgam ganības bija ierādītas aiz netālās Rīgas-Daugavpils dzelzceļa līnijas, bet vedējs nevižoja pēc darba turp aizbraukt.

Daugavmalas sulīgā zāle īpaši kās arī govs īpašniekam Vasilijam Panovam no Daugavas ielas

un zirga turētājam Jānim Burkevičam no Mazās Krasta ielas.

Lopiņi kāri plūca zālī, to saimnieki priecīgi smaidīja, tikai Plaviņu iedzīvotāji un tūristi šķendējās par lopu piemēsloto upmalu.

Skiet, te savs vārds būtu sakāms arī pilsētas izpildu komitejai.

Plaviņu pilsētas iedzīvotāju vēstuli paredzējis
Z. PIPARS

Viņš: — Palīgā, palīgā! Iekritu vilku bedrē!

Viņa: — Vai es neteicu, ka mūsu klubā polku nedrīkst deļot...

Cilvēks bez mēriem

Ir dažādi mēri. Vieni lieli augumā, citi sīkāk, bet Jēkabpils rajona rūpnieciskā Līvānu ķieģeļnīcas strādniekam Jurim Belovam nav nekādu mēru. Dažreiz skaties uz viņu kā gribi, alus muca kas alus muca. Rau, statistika rāda, ka maijā viņš izpildījis alus mucas lomu sešas dienas, jūnijā divas dienas, jūlijā divpadsmit dienas.

Dažreiz, tenku vācele kas tenku vācele, ļaunas mēles melš, ka vi-

nam esot mutē tāda ierīce, ar ko palaist pasaulē viskulosālākās tenkas par saviem darba biedriem.

Tad nu gribas vaicāt: — Vabūt atradīsies kādi mēri rūpnieciskā administrācijai šim pļēgumam bez jebkādiem mēriem? Vai varam būt droši, ka jau rīt neierodas darbā strādnieks Juris Belovs, bet atkal alus muca?

JANIS URKIS

Ja teiktu, neticētu,

... ka Jēkabpils patērētāju biedrības transportstrādnieki ar pārtikas precēm rīkojas tāpat kā ceļu dienesta strādnieki ar grants kravu.

Neticami? Neticami gan, bet patiesi. Par to 30. jūnijā pārliecinājās liela grupa kolhoznieku pie Sēlpils ciema 25. veikala. Krāvēji tik nevižīgi izkrāva no automašīnas makaronu maisus, ka viens atsejās

un saturs izbira automašīnā. Strādnieki neapjuka. Viņi izbīrušos makaronus sabēra atpakaļ maisā, kaut gan par šādu rīcību viņus kaunināja apkārtstāvošie kolhoznieki. Pēdējie palika atbildi parādā uz strādnieku lamu vārdu krusu.

Neko teikt, Jēkabpils patērētāju biedrības darbinieki prot «kultūrali» apkalpot patērētājus.

Radioblauris

Vēlu vakarā, kad ļaudis jau laizas pirmajā snaudā, uz Maskavas ielas sastapās trīs spēkavīri: pasaku varoņi Velns, Stiprais Ansis un Skatrunis (pēdējais pretendē uz mūsdienu feļetona varoņa lomu, pasakās tas neesot figurējis). Sarunāja spēkavīri sacensties blausnā — kurš skaļāk. Kļiedza Velns — nekas, kļiedza Ansis — arī nekas, pat neviens nepamodās. Kā sāka kliegt Skatrunis — visi Maskavas ielas iedzīvotāji iztrūkās no miega, un no sienām sāka birt apmetums.

Skatrunis nav pasaku varonis. Nakti atpūtās un no rīta atkal sāka kliegt. Tagad tā turpinās katru dienu, katru vakaru, katru rītu. Skatrunis kļiedz. Ja kādreiz uz Maskavas ielas gadās redzēt nervozus cilvēkus, tad ziniet — tas no milzīgā trokšņa.

Pasakās visu nokārtoja labie spēki, bet kur palikuši labie spēki Jēkabpilī, kas nedzird to, ko tikai kurlie var nedzirdēt?

PIČINS NAIVAIS

«Skrāpim» atbild

«JAUKS UN ASPRĀTIGS PUISIS»

Mūsu avīzes 28. jūlija numurā par paviršu kinomehānikā pienākumu pildīšanu bija kritizēts Juris Bodnieks, kas ar ceļojošo kinoaparāturu apkalpo Ābeļu ciemu.

Par nolaidīgu darbu Juris Bodnieks brīdināts.

P. VEIPS,

rajona kinotīkla direktors

Vilku bedres kolhoza klubā

Sēlpils ciema Raiņa kolhoza klubu jau sen laiks remontēt. Jauniešiem deju vakaros te pastāvīgi jāskatās zem kājām, lai neiekļūtu kādā spraugā.

Fakts

Kur lācis tup, tur pēdas paliek

Sanāca celtnieku onkuji 150./152. mājas pagalmā Jēkabpilī, Brīvības ielā un sāka spēlēties. Kāla, cirta, zāģēja jeb, kā viņi paši teica, remontēja. Kad onkuji bija beiguši, viņi pazuda, bet pagalmā palika liela kaudze, un mēs vairs netiekam klāt pie sava rotaļu laukuma. Taču mums briesmīgi gribas spēlēties. Kur lai meklējam tos celtnieku onkus, kas aizmirsa mūsu pagalmā savu mantiņu paliekas?

Mazie no 150./152. Brīvības ielas mājas

Darbosies divgadīgie medmāsu kursi

Lai papildinātu rajonā medicīnas profilaktiskā darba kadrus, Sarkana Krusta biedrība organizē divgadīgos medicīnas māsu kursus, neatraujoties no pastāvīgā darba. Kursus uzņems ar astoņgadīgo un vidējo izglītību. Pie iestāšanās jāiesniedz šādi dokumenti:

- 1) Iesniegums uz kursu priekšnieka vārda.
- 2) Notāra apstiprināts dokumenta noraksts par izglītību.
- 3) Autobiogrāfija.
- 4) Darba vietas vai skolas raksturojums.
- 5) Izzīņa par veselības stāvokli (forma Nr. 286).
- 6) 3 fotokartīnas (formāts 3×4).
- 7) Darba vietas izziņa.

Dokumentus pieņems no 1962. gada 6. augusta līdz 31. augustam rajona izpildu komitejā Jēkabpilī, Rīgas ielā 165, I stāvā pirmdienās un ceturtdienās no pulksten 16 līdz 18.

Dokumentus iesniegt personīgi, uzrādot pasi. Personām, kas vēlas iestāties kursos, jāzina kā krievu, tā latviešu valoda.

A. PUŠPURE,

SK biedrības Jēkabpils RK priekšsēdētāja

Labā dāvana dzelzceļniekiem

Isi pirms Vissavienības dzelzceļnieku dienas Krustpils stacijā uzcelta un nodota ekspluatācijā jauna, moderna pašapkalpošanās ēdnīca. Lai atvieglotu ēdnīcas strādnieču darbu, uzstādīti vairāki palīgmehānismi. Piemēram, kartupeļu mazgājamā un tīrāmā mašīna, universālais virtuves kombains, kas pielāgots kartupeļu un sakņu notī-

rīšanai un tālākai apstrādei, gaļas malšanai, augļu griešanai, miklas mīcīšanai u. c. Tas atvieto 2—3 cilvēkus.

Jaunā ēdnīca caurmērā dienā apkalpo 600 līdz 800 cilvēku, no kuriem lielākā daļa ir Krustpils stacijas dzelzceļnieki.

Z. MARTINSONA teksts un foto

Attēls: skats jaunajā ēdnīcā.

Latvijas rūpniecība pasaules tirgū

Uz daudzām zemēm eksportē preces, ko ražo Padomju Latvija. Eksportpreču nomenklatūrā šogad ir ap tūkstoš dažādu preču izstrādājumu — no sērkokociņiem un šampānieša līdz enerģētiskajai iekārtai un automātiskajam telefona centrālem.

Pirmskara periodā pazīstamās Latvijas eksportpreces — bekons, taukvielas un citi lauksaimniecības produkti aizstāti ar rūpniecības produkciju. Tās ražošanas apjoms salīdzinājumā ar 1940. gadu palielinājies 11 reizes.

Ārzemēs tagad pazīst gandrīz visu padomju varas laikā uzcelto rūpniecības uzņēmumu produkciju. Rīgas elektromašīnu rūpnīca elektrisko iekārtu un veļas mazgājamās mašīnas piegādā Ķīnai, Polijai, Ungārijai, Rumānijai, Bulgārijai un citām zemēm. Dīzeļu rūpnīca savu produkciju sūta 20 ārzemju adresātiem. Latvija eksportē miljoniem elektrosplūdzu, kas izgatavotas Rīgas elektrosplūdzu rūpnīcas cehos. Pēdējos divos gados šā uzņēmuma izstrādājumu eksports palielinājies četras reizes.

Raksturīgi, ka Latvijas eksporta tagad liels īpatsvars ir mašīnbūves, radiotehniskās un metālapstrādes rūpniecības produkcijai. Tradicionālo eksportpreču sarakstu tagad papildina hidrometeoroloģiskie un autoelektroaparāti, enerģētiskā iekārta un lauksaimniecības mašīnas.

Pieaudzis pieprasījums pēc Rīgā ražotajiem medikamentiem un medicīniskiem preparātiem. Pēdējā laikā tos importē vairāk nekā 15 zemes. Augstu novērtējumu ārzemēs gūvuši parfimērijas un kosmētikas izstrādājumu fabrikas «Dzintars» produkcija. Patlaban uzņēmums gata-

vo sūtījumus Amerikas Savienotajām Valstīm, Anglijai un Kanādai.

Ārzesmes pieprasa ne tikai Rīgas uzņēmumu izstrādājumus. Indija, Birmas, Afganistāna, Čehoslovākija un daudzas citas valstis labprāt pērk automātisko elļošanas aparāturu, ko izgatavo Jelgavas mašīnbūvētāji. Daugavpilī ražotās motociklu un velosipēdu ķēdes pērk vairākas Beļģijas, Vācijas Federatīvās Republikas un Marokas firmas. Savu produkciju pasaules tirgum izgatavo Liepājas lauksaimniecības mašīnu rūpnīca, Rēzeknes remonta un mehāniskā rūpnīca un vairāki citi uzņēmumi.

Nostiprinās Latvijas ekonomiskie sakari ar jaunajām Afrikas un Āzijas zemēm, kas nostājušās uz patstāvīgās attīstības ceļu. Latvijas uzņēmumu darbaļaudis dod prāvu ieguldījumu palīdzībā, ko Padomju Savienība sniedz mazattīstītajām valstīm. Indijai, Indonēzijai, Irakai un Apvienotajai Arābu Republikai, kurām Padomju Savienība palīdz būvēt rūpnīcas, metalurgiskos kombinātus, spēkstacijas, aizsprostus un ceļus, Latvijas uzņēmumi sūta iekrāvējus, telefona un apgaismes aparāturu, kā arī elektriskos instrumentus. Gana un Gvineja pērk Rīgas aparātus, Brocēnu cementu, Līgatnes un Slokas papīru.

Arvien vairāk zemju importē Latvijas uzņēmumu produkciju. Patlaban Latvijas rūpniecības izstrādājumus sūta 61 valstij.

(LTA)

Redaktora v. Z. TILTIŅA

Sī gada 12. augustā Slīterānu kapos plkst. 14.00 un Dignājas kapos plkst. 17.00 notiks mirušo piemiņas dienas.

Lūdzam piederīgos uzskatīt kapus.

Aviže iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās. Tālrūpi: redaktores — 2342, redaktores vietnieciņi un sekretārei — 2262, redaktores vietnieki — lauksaimniecības nodaļas vadītājam — 2502, partijas un komjaunatnes, kultūras un skolu nodaļu vadītājiem — 2340, īpašais vads tālsarīksmei — 7. Redakcija: Jēkabpilī, Brīvības ielā 212.

«Padomju Daugava» — gazeta K KP Latvii i Soveia Ministrov Latvinskoi SSR v zone Ekabpilnnskogo territoralnogo proizvodstvennogo kolhoznogo vnešnogo upravlenija.